

PREMPAUL EN ALICE PULIPATI VERSPREIDEN HET
EVANGELIE ONDER DE 'KASTELOZEN'

Omzien *naar de minsten*

Tijdens hun verlof zijn **Prempaul** (33) en **Alice** (34) **Pulipati** uit India in het Zeeuwse Kruiningen neergestreken. Hun drie kinderen, Martha (7), Gerdine (5) en Alwin (4), genieten met volle teugen van de familiebezoekjes, de stroopwafels en de hagelslag, maar vooral ook van het naar school gaan met hun Nederlandse vriendinnetjes. Langer dan negentig dagen kunnen ze niet blijven, dan moeten ze weer terug. „De Heere heeft ons geroepen om in India het Evangelie te delen, maar ook om op praktisch gebied naar anderen om te zien. In het bijzonder naar de 'kastelozen.'”

Tekst P.J.A. VAN NEDERPELT *Beeld* HANNO DE VRIES

Het verhaal van de familie Pulipati begint in 2008. Alice: „In dat jaar ging ik een aantal maanden stage lopen in een hostel in India. Ik deed toen de opleiding Sociaal Pedagogisch Werk en vond het waardevol om in het buitenland werkervaring op te doen. Het hostel was eigenlijk een soort tehuis voor kinderen met een lichamelijke beperking.”

De ouders van Prempaul werkten ook in dit hostel. Zijn vader als conciërge, zijn moeder kookte er. „Op die manier had ik hun zoon weleens ontmoet, maar we hadden verder geen contact.

In 2014 ging ik weer naar India als reisleader van een werkvakantie. Met die groep gingen we daar eerst helpen en daarna rondreizen.

Het leek me fijn als een tweede reisleader mee zou reizen, want alleen vond ik het best een grote verantwoordelijkheid.

Vanuit Nederland was echter niemand beschikbaar en toen bood Prempaul aan dat hij wel mee wilde. Dat was enorm fijn, omdat hij het land kende en bijvoorbeeld ook goed wist hoe het openbaar vervoer in India werkt. Ergens op die reis is de vonk overgesprongen.”

GEBEDSZAAK

Of er een toekomst voor hen samen is weggelegd, is voor haar dan nog niet duidelijk. „Ik moet eerlijk zeggen dat ik wel getwijfeld heb. Vooral over de vraag of dit wel kon. Ik, een ‘gergem-meisje’, trouwen met een man uit India?

Ik was weleens vaker verliefd geweest en hoe wist ik dan nu dat het de ware was? Dat gaf veel gebedsworsteling, waarin ik de Heere ook vroeg om een teken. Dat teken heeft de Heere zó duidelijk gegeven dat ik bij wijze van spreken de volgende dag wel had willen trouwen.

Ook voor Prempaul is het een gebedszaak geweest. Dat van elkaar weten geeft een fundering onder je relatie.

Het is voor mij nooit een twijfelpunt geweest

♦ CV ♦

Prempaul (33) en Alice (34) Pulipati wonen met hun kinderen in India, waar Prempaul is opgegroeid. Samen zetten ze zich in voor de Living Bread Foundation, een stichting die ze zelf oprichtten om het Evangelie in India te verbreiden en de leefomstandigheden in de sloppenwijken te verbeteren. Dit voorjaar waren ze voor verlof terug in Zeeland, waar Alice oorspronkelijk vandaan komt.

dat we in India gingen wonen. Daar ligt de roeping van Prempaul en voor mij is er ook genoeg werk te doen.”

Prempaul knikt. „De Heere heeft ons geroepen om in India het Evangelie te delen, maar ook om op praktisch gebied naar anderen om te zien.

In India is het kastesysteem nog steeds merkbaar in alle lagen van de samenleving, alhoewel dit officieel allang is afgeschaft. De laagste rang hiervan zijn de ‘kastelozen’. Zij worden ook wel ‘de onaanraakbaren’ genoemd. Deze groep mensen heeft bijna niets en woont in de sloppenwijken.

Iedere week ga ik er samen met mijn vader op uit om deze mensen te bezoeken. Ze weten precies welke dag wij in hun wijk komen en kijken er dan al naar uit.

Er is geen gebouwtje om een dienst te houden, dus we rollen een zeil uit en houden dan de dienst op straat. We bidden en zingen met elkaar en ik vertel hun een verhaal uit de Bijbel. Na de dienst

„Ik heb getwijfeld over de vraag of ik wel met Prempaul mocht trouwen. Een ‘gergem-meisje’ trouwen met een man uit India? Dat gaf gebedsworsteling”

Alice Pulipati

krijgen ze een stuk fruit. Vaak is dat het enige gezonde voedsel dat ze die week krijgen.

De omstandigheden waarin deze mensen leven zijn echt erbarmelijk. Ze verdienen hun geld door op de vuilnisbelt plastic en ijzer te zoeken. Dit verkopen ze dan aan het einde van de dag en van dat beetje geld kunnen ze net wat eten kopen. Er is geen geld voor gezonde dingen.

Naast het fruit zijn de mensen ook blij met wat aandacht. Er kijkt echt niemand naar hen om. In het begin waren ze best wantrouwend en vroegen ze zich af waarom wij naar hen omkeken.

We hebben toen uitgelegd dat we Gods liefde aan hen willen doorgeven. Daar werden ze heel emotioneel van, want niemand houdt van hen.

Een bijzonder moment was het vieren van het Kerstfeest in de sloppenwijken. Toen deze mensen hoorden dat Jezus in een stal geboren wilde worden, beseften ze hoe diep Hij wilde lijden.

Want een stal is voor deze mensen zelfs nog verachtelijker dan hun armzalige hutjes.”

ZEGEN

Op zondag komen ze bij elkaar in een kleine evangelisatiekerk. „In 2018 is deze gemeente gestart met zes leden op de plek waar mijn opa ook een kerkje had. Nu komen er iedere zondag tussen de 35 en 40 mensen en op de feestdagen nog meer. We mogen opmerken dat de Heere ons werk wil zegenen.

Ook in andere dingen zien we de hand van de Heere. Zo verstoorde een buurman steeds onze kerkdiensten. Toen het stukje land naast ons gebouwtje vrijkwam, wilden wij als gemeente dat kopen om uit te breiden, maar die buurman ook. Hij bood zelfs meer, maar de eigenaar van het land heeft het toch aan ons verkocht. De buurman is nu verhuisd en valt ons niet langer lastig.

Winkeleigenaren bij wie we het fruit – en andere zaken die we uitdelen in de sloppenwijken

„Als je geen goede werken doet, denken zij dat je in een volgend leven als een kikker, hond of slang terugkomt”

Prempaul Pulipati

– inkopen, zijn ons ook meestal goed gezind. Ze verkopen het ons vaak tegen een goede prijs of geven ons extra.

Dit heeft ook wel met de godsdienstige beleving van mensen in India te maken. Zij denken dat als ze een goed werk doen, ze daar iets mee verdienen. Of dat je dan na je dood in een hogere kaste weer terugkomt. Als je geen goede werken doet, denken zij dat je als een kikker, hond of slang terugkomt.”

ZONDAGSSCHOOL

Op drie verschillende plekken organiseren ze een zondagsschool. „We vertellen de kinderen een verhaal uit de Bijbel en spelen een spel of knutselen met ze. De kinderen krijgen een beloning als ze vijf keer geweest zijn. Op die manier stimuleren we ze om terug te komen.

Een aantal van deze kinderen wordt vanuit Nederland voor dertig euro per maand gesponsord. Op dit moment kunnen we vanuit ons budget 22 kinderen

◆ ACHTERGROND ◆

Living Bread Foundation

De familie Pulipati doet zijn werk in India vanuit de *Living Bread Foundation*. Deze naam is gebaseerd op de tekst uit Johannes 6 vers 51 over het Levende Brood. De stichting heeft als doel om het Evangelie in India te verbreiden en de leefomstandigheden in de sloppenwijken te verbeteren. De *Living Bread Foundation* werkt samen met stichting *Hulp Vervolgde Christenen*. Zij verzorgen de administratie en adviseren de werkgroep in Nederland die het echtpaar ondersteunt.

elke maand een voedselpakket geven, zodat ze met een volle maag naar school kunnen en kleding en schoenen hebben. Het belangrijkste voor ons is dat we deze kinderen mogen vertellen over God en de Bijbel.

Heel waardevol zijn daarom onze contacten met het Deputaatschap Bijbelverspreiding uitgaande van de Gereformeerde Gemeenten. Via hen hebben we een kinderbijbel van H. van Dam vertaald in het Telugu gekregen, maar ook bijvoorbeeld *De Christenreis* van Bunyan.”

KORTE TERMIJN

De hulp die ze in de sloppenwijken bieden is vooral op de korte termijn gericht. Prempaul: „We zijn aan het nadenken hoe we mensen hulp kunnen bieden die werkt op de langere termijn.

Hierbij speelt het naar school gaan een belangrijke rol. Dat is eigenlijk de sleutel. Als je kunt lezen en schrijven, kun je een beter beroep krijgen en op die manier beter voor je familie zorgen.

Het belangrijkste is uiteraard dat ze hun familie dan uit de Bijbel kunnen voorlezen. Daarom zoeken we naar wegen hoe we het schoolgaan nog meer kunnen aanmoedigen.

Het naar school gaan is gratis in India, maar de schoolspullen niet. Daarom geven we bijvoorbeeld ieder jaar aan zo'n tweehonderdvijftig kinderen – van de zondagsscholen uit ons sponsorproject en op scholen in onze omgeving – een schoolpakket met daarin de spullen voor dat schooljaar. Van tevoren vragen we dan aan hun leerkrachten wat ze precies nodig hebben.”

Alice: „Soms rijden we naar huis en dan kan ik me zo schuldig voelen over het feit dat wij zo veel hebben. Wij kunnen onze kinderen van alles geven. Die ouders zouden ook graag voor hun kinderen zorgen.” Prempaul en Alice zoeken steeds weer naar wegen

„Ik zou graag vaker met Prempaul de sloppenwijken in gaan, maar dan zou ik met mijn witte gezicht te veel de aandacht trekken”

Alice Pulipati

om de mensen in de sloppenwijken te helpen. „Zo was er onlangs een forse cycloon. Bij veel mensen in de sloppenwijken waren de zeiltjes van hun hutten kapot. We hebben toen nieuwe zeiltjes en dekens voor hen gekocht.

Ook tijdens de kerkelijke feestdagen, zoals met Kerst en Pasen, proberen we de mensen in de sloppenwijken iets extra's te brengen, bijvoorbeeld een mat waarop ze wonen. Voor hen betekent dat echt enorm veel.

Het mooie is dat, als wij iets brengen, deze mensen God de eer geven. Onlangs zei een vrouw: 'God zendt jou tot ons'. En zo is het.

Het gaat niet om ons, maar om de eer van God! In dat opzicht zijn we dankbaar dat ons werk in India mag groeien en dat ook onze achterban in Nederland groeit.”

WITTE VROUW

Het echtpaar Pulipati beseft dat ze zonder de steun vanuit Nederland hun werk in India niet kunnen doen. „We zijn erg blij met de mensen die ons

„We wonen in een veilige deelstaat, maar de vervolgingen tegen christenen nemen wel toe”

Alice Pulipati

maandelijks steunen. En met onze werkgroep die op allerlei manieren geld voor dit belangrijke werk in India verzamelt. De werkgroep steekt er veel tijd in, waar we ze erg dankbaar voor zijn.

Tegelijkertijd hopen we ook dat we steeds meer sponsors zullen krijgen, omdat die voor een constante bron van inkomsten zorgen. Daarom zoeken we tijdens ons verlof vooral naar mensen die ons voor zes euro per maand willen steunen.

Van dat bedrag kunnen we een gezin uit de sloppenwijk een maand lang van fruit voorzien. Sponsors weten zo concreet waar hun geld naartoe gaat.”

VERBINDINGSSCHAKEL

Alice coördineert vanuit huis in India de lijntjes met de achterban in Nederland. „Ik zou heel graag vaker met Prempaul de sloppenwijken in gaan, maar dan zou ik met mijn witte gezicht te veel de aandacht trekken. En dat is het laatste wat we willen.

We wonen in een veilige deelstaat, maar de vervolgingen tegen christenen nemen wel toe. Daarom willen we zo veel mogelijk onder de radar werken.

En vanuit huis kan ik het evangelisatiewerk op een andere manier steunen. Ik schrijf bijvoorbeeld nieuwsbrieven, houd de administratie bij en beant-

woord e-mails. Op die manier ben ik een belangrijke verbindingsschakel tussen India en Nederland.”

LENEN

Alice voelt zich thuis in India. „Alles is anders dan in Nederland, maar mensen blijven hetzelfde.

Daarbij komt dat in India geleefd wordt vanuit de ‘wij-cultuur’. Iedereen deelt alles met elkaar. Je zult daar dus nooit zeggen ‘dat is mijn kopje’. Alles is van ons. Ik heb daardoor geleerd om mijn spullen ook te delen en uit te lenen.

Soms mis ik dingen uit Nederland, zoals bij iemand op de koffie gaan. Maar aan de andere kant kun je tegenwoordig digitaal makkelijk bijkletsen.

Het schoolsysteem in India is heel anders, waardoor onze kinderen lange dagen maken en dagelijks huiswerk hebben. Voor schooltijd geef ik hun les in het Nederlands, na schooltijd hebben ze hun huiswerk voor school. Om ze ook nog tijd te geven om te spelen, houden we onze kinderen op de zaterdagen thuis van school.

Naast het lesgeven zijn mijn dagen zo gevuld met het werk voor de stichting en het huishouden dat ik weinig tijd heb om dingen uit Nederland te missen. Mijn leven is nu hier. Hier ligt onze roeping.” ♦